

Tán két hónapja láttalak. Te voltál?
 Itt mítikus kép lettél, lassú láz,
 álombeli alak, fény a romoknál,
 jobbik felem, ki újra megaláz,
 veszni hagy, mert veszni hagyom. Kieget,
 mert nem megyek utána most, hogy ég,
 üres világom húnyt egén a lélek,
 szivárványos, fuldokló buborék . . .

Te voltál? Élsz még? Élek még? — vagy elvitt
 az ágyútűz, a tornyos bombaláng?
 A minden mindegy, vagy a meztelen hit
 véreskezű pribékek oldalán? — — —
 Elengedtem derekadat a szélben —
 most mily marok szoritja? Szép, konok
 fiatalságod lázadó tüzében
 magad lobogsz el? Lelked rádroyott?

Milyen halál feszíti szét remekszép,
 elérhetetlen homlokod? Szemed
 ragyogtatja-e még a fényes eszmét?
 Vagy csak itt élsz-már, csak én rejtelek
 párnáimba, mint zsugori a kincset?
 S ha kérdenek felőled, hallgatok,
 eltagadlak, vagy üresen legyintek
 s kevesebb vagy, több is, mint egy halott.

1944

AZ IS BOLOND, aki poétává lesz Magyarországon. Itt azok, akik külső formájukról Maecenasoknak látszanak, nemhogy szeretnék a nemzeti tudományokat, hanem annak pártfogóit is gyűlölni láttatnak.

Csokonai: Tempefői